

הלוּכוֹת פֶּסַח סִימָן תְּנָא

ביאורים ומוספיים

כתב בשווית שבט הלווי (ח"ב סי' מג ד"ה סי' קכט), אך הוסיף שמיון יתכן שראוי להחמיר בביטול איסור, ולהגעל את הכלל שלוש פעמים.

לענין הבשارة תנורים המצוויים בזמנינו [המצוויים אמאיל], דעת הגארם פינשטיין (ספר הלבות פסח פ"ז הע' קל) שאין להחשיר אלא בלבון, משום שאין אפשר להגעל חומר זה, מצדך, דעת הגראי קוטלר (שם הע' קמ"ב) שאפשר להחשיר על ידי הסקנת למשך כמה שנות, שחרר אף הבלתיה הראשונה באופן זה, ובכולעו כך פולטה. וכן דעת גראץ' שינברג (ליקוט הלבות לפסח מאת הר' פינקלשטיין עט' 2) שאם אין לו ייחודה נשלפת בתנור, אפשר להחשיר את התנור על ידי שינקה אותו בהומר נקי חריף, ולאחר כך יש להדליך ברוגת החום הבוהה ביזור למשך כשנה, וכשהש חלון וכוכיה בדלת התנור רצוי לכוסות את כל חלק הפנימי של הדלת בגין אלומיניום אחר הכשותו.

אכן, התנור עם מערכת ניקין עצמי, שעל ידי הפעלה מתחמים התנור חום גדול מאד, דעת הגארם פינשטיין (שם הע' קט) שאפשר להחשירו באופן זה.

ואם מכטה בגין כטף את התנור המצוווה אמאיל, או שמכטה את המאכל הנגיא בתוך התנור, דעת הגראי' אלשיב (סידור פסח כהacket פ"ח הע' 7) והగראי' קרליץ (שם) שמותר להשתמש בו בפסח [לאחר שימושו] את התנור על החום וכי גובה למשך שעה לפחות פסטח].

ולענין kali שנעשה מותערובת חרט ומתכת וכדו, אלא שחויבו עשי מוחמר שאפשר להגעלו, הסתפק בשווית בית יצחק (שם) אם מועליה לו הגעללה, ובדרכו תשובה יו"ד סי' קכט סי' כ כתוב בשם קונטרס תורה מצין שוחלים בוות אחר רוב החומר.

[משניב ס"ק קמו]

בְּחַיְשֵׁנֵן שְׁפָא כִּיה עַל־יְדֵי סְפִינָן אָו שְׁאַבָּע פְּלִים יְנָגִיט¹²⁵).

(125) ואם העבע לא נבע על גבי הכלל, אלא עירבו אותו בחומר שמנגו נעשה הכליל, דעת הנגרן קרליץ (חוט שני פסח פ"ז סי' ב') שאין מנגה שלא להשתמש בו בפסח. וכן שולחנות צבעים העשויים מעץ או מהבת, דעת הנגרן קרליץ (שם) שמותר להשתמש בהם בפסח.

[משניב ס"ק קמה]

לען ליעיל בקסען יג ז' ומה שכתבנו שם¹²⁶).

(126) שם כתוב, שמעירך הרין עצם החיפוי בבדיל מבשיר את הכליל, בין שכרי לחפותו מחומרם אותו בחום גROL, אלא שפערם עושים האומנים חיפוי זה במחירות ואין כל הכליל מתחכם הרבה, ולכן כחילה יש להגעל.

[משניב ס"ק קמו]

ען ליעיל במשנה בורקה שערקן מט¹²⁷).

(127) שם כתוב, שדין זה שציריך הכליל שטיפה היינו לאחר שפשוף אותו היטב במים כדי להסביר את מה שדרבק בו.

[משניב ס"ק קלו]

אורסר פחתוניות הפטחה ברי קליפר¹²⁸).

(122) וכן כתוב לעיל (ס"ק קיא), שאיסור הבלוע בכלי אינו אסור אלא כדי קליפה.

[משניב שם]

בן טין שלפעללה אין מעכב פריעבד¹²⁹).

(123) ואך דעתו שמן הצה, כתוב לךמן (סי' חטא סי' ג) שלדעת הבית מאיר [הMOVABA בשעה"צ כאן (ס"ק קפ)] אין צורך לטוח מעל גובה טפח, שכן שלדעתו אין ויה דברibus, אין לאסור אלא עד גובה הלחם, מהשש שם נגע בדפוסות התנור, אך לא מעל גובה זו.

[שעה"צ ס"ק קפ]

וביתמאיר בסיון חטא¹³⁰.

(124) ובשעה"צ שם (ס"ק ג) כתוב בשם הבית מאיר שאין צורך טיח מלעללה אף לכתיחילה. ובטעם הדבר כתוב הבית מאיר (שם), שאיןOPS בקאלון אלא דברים ישביב, וכן דעה לדבר ישב כשאיינו מונח בסימוכית ממש לג התנור [וראה מה שבתבון במשניב לעיל (ס"ק פה)].

[הגאה לאחר שעה"צ ס"ק קצאו]

(*) ויקראו פולץ פולץ בחתוך הנקרא גישטעלאט (לן וועז, חעללה בחתום-טופר יונהייך קיג' זלא טקיי מגעללה, עין טם, אכן שטמצעי טפחה נדלים נקיי לנטקער בק' לענין אסורה שמץ, אקל בכל קשנה הקלו להגעילם אפער מעטר ענטה, דהווא נומן טעם לאטס ומושה קפיטשען¹³¹).

(125) והוא החומר הנקרא אמאיל, ומובא בשווית חתום סופר (ו"ד סי' קיג) שאנו חוששים שדרינו בחורס, ולפיכך אין להחשירו בהגעללה אלא בלבון קל, וכן כתוב הדוד יהודה (ו"ד סי' סט פ"י האורך סי' פא בסופו ד"ה והנה מותוך) וכן דעת החוו"א (טעמא דקרה, הוראות מהחוו"א אותן מה, וכען זה בספר עלה בתמר עמי כה) שאין להחשיר כלים והמצויים אמאיל על ידי הגעללה, ובשותה טוב טעם ודעת (מהודוק סי' קפ) כתוב שאף ליבין אין מועיל, בין עלול הוא להתקלקל על ידי זה, ויש להושם שם לא ילכן אותו כראוי.

ובמקומות שליעת האיסור מסתפקת ויש מקום להקל בה, כגון ביצים, דעת הנגרן קרליץ (חוט שני פסח פ"ז סי' יא) שניין להחשיר את הכלוי על ידי הנעללה.

ማידך, בשווית מוהרשיים (ח"א סי' ג) כתוב מדעה השנהה שבשעה"צ, שבשאר איסורים די בהגעללה כיון שששים כנגדה, ואם כן יש לסמן שבה מעורב החרס דקה היא וששים כנגדה, אבל רעת הרשבי המנובאת בשוץ (ו"ד סי' צט סי') שכלי שהדרך על רעת הרשבי המנובאת בשוץ (ו"ד סי' צט סי') שכלי שהדרך להשתמש בו בשפה ואי אפשר שיבוא ממנה טעם לתחשייל, מורה מה שאין כן בפסח שאיסורי במשחה, ולפיכך אין להחשירו אלא בלבון, וכן כתוב בשווית בית יצחק (ו"ר ח"א הגחות ומפתחות לסייע קמו זאת ז), אלא שלא הוכראה אצל המציאות (שם אית' ח). וכן

הילכות פסח בימןerna

מד באר הגדולה

קנ

סבירותו: כב **פְּלִילִי-חָרֶס** (כלו) **המַצְפִּין**^(*) (*בלחו) ***בְּהַתּוֹךְ** (כ) [נ] **זָבוֹכִית**, (קלט) **דִּינֵם פְּכָלִי-חָרֶס**: הינה ריש אקסטומות שונגה שלא להשפט בפלילי-חָרֶס גָּלוּאָרָטָן (קמ) אפללו מקרים (מהורייל), ולאין להחמיר (העדר) כי לא יתאפשרו מקרים דומים בפְּלִילִי-חָרֶס (בבבון) **בְּבִזְבֻּנָה** (בבבון) **בְּבִזְבֻּנָה**

שער תשובה

לעומת שושן אנטון בולצ'ר מפנה בכלכלת אונ' לאוּסָה, דקובל'זן, פולטוו: [ג] נוכחות. עבה'יט. עזען. בפערת בוגר בתי-הארכטיק בקיה דיקון ט גלעַבְךָ בְּרִי תְּשִׁיעַ צְדִקְרִי מִתְּחִילֵן מִשְׁמָשָׁן לְמִשְׁמָשָׁן

באים הלה

וימתה שפַּטְבָּב הַתִּיאָדָם: פָּנוּרִים שֶׁבְּמִרְיָנְדָן וּכְיֵשַׁע עַלְיָנְדָן, אֲלֹא דַּעֲקִי נָא
לְהָלָה לְמִצְרָיִם וּמְקָרָב שְׂעִיר לְבָשָׂר, דַּלְלָה בְּכֻבְּרָא קְסָבָן בָּחָר. אֲלֹא גַּלְלִים
מִבְּגָנִים נְקַבְּגִים אֲפָגָן עַלְיָנְדָן כְּפָר, וְגַם לְמִזְרָחָן גְּדוּרוֹת בְּשָׁשִׁים נְקַבְּגִים
אֲגָהָדִים, אֲלֹא גַּשְׂמִים דְּרִיסִים שְׁפָא קְפָעִים דְּצָאן עַלְיָנְדָן כְּפָר
דְּצָאן חָלָק בְּגָה: * בְּתִיחַת זְכוּרִית דִּינָם כְּכָלְלָרָס. צִין מְשֻׁבָּה בְּרוּנָה כְּהָ
שְׁבָמְבָנָן רְלָא נְמַיִּיל לְעַשִּׂין כָּו, דִּינָם שְׁמַזְבָּה לְלַקְעָס וְגַזְעָס עַמְּלָא כְּבָשָׁן
דִּינָם כְּלִילִירָס, בְּנֵתְבָה הַרְאָאָש: אֲבָן תְּחִזּוּקָת עַבְדָּה זָהָר אֶת
בְּנֵן כְּלִילְכָּוֹת שְׁלָמָם דְּלָא בְּלָע לְרִיכָּא אַתְּיו אֶלְאָחָרִי עַל הַתְּרָס, וְהַרְיוֹגָס
אַבָּן מַזְרָן. וְלִי הָזֵה לְזָהָר מִשְׁמָן שְׁגַדְרָה עַמּוֹ בְּכָבְשָׁן. וְהַמְּאָבָשִׁיר כָּו
תְּהִבָּא רְקָעָת קְטוּפָת, וְכָן מִזְחָה מִבְּרָיו בְּסִינְצִיְּעָסָן פָּי. אֲזַן שָׁמֶרֶת
מִקְדָּמָה שְׁפָאָר צְלָעִי הָזֵה דְּבָרְךָאָשׁ שָׁמֶעֱנִין קְלִילִיסָר שְׁשָׁשׁ יוֹתְרִי
קְנוּכִיתָה דְּקָאִיךְ נְזַעַת הַמְּסָבָר שֶׁסְּפָאָר בְּקָכְכָת, שְׁאַיִלְמָסָר דְּאַיְנוֹ אֶלְאָ
הַתְּפָגָס פְּלָמָא, וְדָמָא לְקָנָגָא, וְגַעַן כְּלָמָקָן כְּרָס לְשָׁאָר בְּרָבִים:

גם בבקאלץ¹²¹ ההעשור בבפערום מן הצד, אלא ד'ש אין מועל הפק בברזל או טיח טיט למטה לבד, אולם-אם יבן הטיט במ מן האזרדים (קעט) ונם מלמעלה, אָבּוֹן טיח של מלמעלה (קט) אינו קעכ בדי-עכבר¹²²). וכשמשים בפי על הקדורות שאניגת ש, מתר לכתחלה אף פשהין שם טיח מלמעלה. ועהה ונבר לענן ותוך הפקור אם לא הקשרו מלעם, אָם הוינ מזה בוחכו, דינו כעל הטיט ונפנ'; וולענן אפיה המצות שם, דינו במו שנטкар בסייען הסא, ענן שכ: וולענן בשיל בחולכו, אָף דליך-חה אריק לסק-שרו gam לזה במו לא-פה (או שטייטיך בטיט בעבי אכבע את קרכעטען), מעל קיקום בזיעכד אין לא-סאר (קט) הגב-בישיל אך אם לא הבשרו: כג' (כל) המציטים רוכו. מכל צד. ואך רכmb המקפר בסעיף כו דליז-זוכות

שער הצעיר

תרגומים: 1. מזפה זכוכית 2. בתי-קבול קטנים מחרס, הפטקנים בעובי רפנזה פנוור-בית-החרף.

Torah-Box.com

diffusion du judaïsme aux francophones

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com